

dermed afsluttes Rækken af de korte Bemærkninger dette Emne vedrørende.

Mads Larsen: Jeg vil gerne gøre en lille Bemærkning i Anledning af det ærede Medlem Hr. Gamborgs sidste Udtalelser, fordi vi alligevel staar hinanden saa nær ogsaa paa dette Omraade (Muntherhed). Ja, de ærede Medlemmer lær, men det tror jeg ikke, de skulde gøre. Det kan blive nødvendigt for dem, der i nogen Grad staar hinanden nær i dette Forhold, at støtte hinanden, selv om de ikke er helt enige, fordi vi ikke kan forsvare som Folkets Repræsentanter at opretholde de nuværende Tilstande i Længden. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Gamborg, at jeg er i høj Grad villig til i det Øjeblik, da Interessen for Musik og Kunst i den store Hovedstad København har givet sig et saadant Udslag, at Kommunen og det private Initiativ i Fællesskab har rejst et Operahus, at være med til fra Statens Side at give et klækkeligt Beløb til Driften af dette Operahus. Det, som for mig er det afgørende i hele dette Forhold, er Adskillelsen af de re Kunstarter; før den kommer, faar vi aldrig Klarhed og fast Grund under Fødderne.

Hans Jacob Sørensen: Finanslovbehandlingen eller rettere den Forhandling, der føres under dette Navn, spænder vidt, men det maa ogsaa være rigtigt, at der er et Tidspunkt, hvor der aarlig gives en Lejlighed for de folkevalgte Repræsentanter til at udtale sig om de Forhold, der er skabte af de gældende Love, der maaske kun kommer til Revision med mange Aars Mellemrum. Jeg vil gerne her omtale et Forhold, der er skabt af den gældende Værnepligtslovs Virkninger, og som derfor dels har berørt, dels berører og vil komme til at berøre hele den mandlige danske Ungdom. Det falder naturligt for mig som et af de yngste Medlemmer af dette høje Ting at fremdrage dette, allerede fordi det berører Ungdommen; men dertil kommer, at Forholdet efter min Mening er uheldigt og i allerhøjeste Grad trænger til at ændres.

Det siger sig selv, at Værnepligtsloven stiller Krav til Ungdommen og virker indgribende overfor den. Det er imidlertid ikke dette, jeg vil komme ind paa; adskillige Talere før mig har været inde derpaa og har været enige om, at Spørgsmaalet vil komme til Behandling i den nærmeste Fremtid saavel her i Landet som i de øvrige europæiske Lande. Det, jeg gerne vil pege paa, er, at det har overordentlig meget at sige, hvorledes en Lov som Værne-

pligtsloven bliver, om jeg maa bruge det Udtryk, praktiseret, paa hvilken Maade den virker i det praktiske Liv. Efter min Mening kan det ske paa to Maader. Enten kan den blive ført ud i Livet saaledes, at der vises den størst mulige Hensyntagen til de unge Mænd, der kommer ind under denne Lov, eller ogsaa saaledes, at det Hensyn, der burde og kunde tages, i nogen Grad lades ude af Betragtning.

Den Værnepligtslov, vi har nu, er vedtaget i 1912, og den afløste den Gang Værnepligtsloven af 1869. Det, hvorved den væsentlig adskiller sig fra den gamle Lov, er, at Værnepligtsalderen blev nedsat fra 22 til 20 Aar. Under de Forhandlinger, der blev ført, forinden Loven af 1912 blev vedtaget, drøftede man ret indgaaende de Forhold, som man kunde tænke sig, at denne Lov vilde medføre. Og under disse Forhandlinger blev der blandt andet fremsat et stærkt Ønske om, at de aarlige Sessioner, der indtil da var blevet afholdt i Efter-sommer- og Efteraarsmaanederne, kunde blive lagt nogle Maaneder frem i Tiden, saaledes at de kunde blive afholdt i Foraaret og Forsommeren. Man ønskede dette for at vise et Hensyn overfor Ungdommen, saaledes at de unge Mænd, der blev udskrevet paa de aarlige Sessioner, kunde faa Besked om, hvorvidt de skulde ind i Tjenesten eller ej, saa tidligt som muligt. Som det var før, med Efteraars-sessionerne, fik de unge Mænd nemlig først Besked om deres Stilling i Januar og Februar Maaned. Nu mente man — saadan forstaar jeg de Forhandlinger, der den Gang blev ført —, at naar man rykkede Sessionerne frem til Afholdelse i Foraaret og Forsommeren, maatte der ogsaa kunne gives de værnepligtige Besked saa mange Maaneder før, og navnlig ønskede man, at de kunde faa Besked inden første November, der jo er den betydningsfuldeste Skiftedag ude paa Landet.

Sessionerne blev da saa forlagt til Foraarets og Forsommerens Maaneder. Men det, som man ønskede og ventede, nemlig at de værnepligtige skulde faa Besked noget før, er desværre ikke blevet Tilfældet; og det beklager jeg i allerhøjeste Grad. Jeg beklager det for deres Vedkommende, der bliver indkaldt, thi det, at de bliver indkaldt, er et stort Offer, de maa bringe; men jeg beklager i endnu højere Grad for deres Vedkommende, som ikke bliver indkaldt, at de skal gaa i Uvished, undertiden Uvirk-somhed i mange Maaneder. Og de, der ikke bliver indkaldt, er, efterhaanden som Indkaldelserne er blevet reduceret, blevet det største Tal. Jeg skal for at belyse dette